

HLÍDKA

Celé léto vyráží smečka na lov. Bručoun nás hlídá, zatímco ostatní jsou pryč. Když se smečka vrátí domů, jsou tu pro všechny i hromádky jeleního masa, z něhož stoupá pára, a pak přijde to nejlepší ze všeho – vytí. Otec začne, pak se přidá Matka a pak Melodie. Z toho zvuku se mi srst ježí do pozoru a ocas se začíná vrtět. My vlčata vyjeme spolu, každý se snaží výt nejhlasitěji, natahujeme svoje krky do dálky a do výše, tak jak to dělá Otec. Nadechujeme se hodně zhluboka, abychom nad ostatními vyhráli tím nejdelším nebo nejhlasitějším zavytím. Ale ať už je hlasité nebo tiché, dlouhé či krátké, naše vytí z nás dělá smečku. My všichni jsme jedna smečka a tohle je náš domov. Naše hlasy se odrážejí od skal. Míří až k vlčí hvězdě. Ten zvuk mě naplňuje jako čerstvá voda.

Bručoun nechá zaznít své hluboké, žalostné lkaní jako poslední ze všech. Je to podřízený vlk následovník, náš učitel zápasu a ochránce míru v naší smečce.

Než se louka zbarví do zlatavého odstínu pozdního léta, běhám rychleji než on, a když přijde první mráz, už ho přinutím svésit ocas, když před ním zabuším předními tlapami do země a naježím srst na hřbetě.

Rafan přede mnou ocas nestáhne nikdy, ať se snažím sebevíc. Zápasím s ním den co den, ale on se mi vždycky zpod tlapek vysvobodí. Doběhnu dál než on. Umím výt déle. Spolykám nejvíc masa ze všech, ale on je pořád vyšší a těžší, hlasitější a silnější. Běhám rychleji než on, ale to je mé jediné vítězství. Matka sleduje, jak se snažím, a pokaždé mě na dobrou noc olízne párkrát navíc.

„Vlk vůdce nakrmí svou smečkou,“ říkává. „Na ničem jiném nezáleží.“

A tak když napadne první sníh, místo chňapání po sněhových vločkách a klouzání se po zamrzlých loužích s ostatními vlčaty běhám s Otcem na místo, odkud se hra pozoruje. Musím se snažit ze všech sil, abych mu stačil, ale každým dnem jsem silnější. Když dorazíme k plochému kameni u naší říčky, sednu si mu k nohám. Zkoumá horskou krajinu. A já se dívám, jak se dívá.

Poslouchá řev pum a štěkot kojotů a řezavý povyk krkavců. Slyší proudění vody, šplouchance, mručení a hromování medvěda a pleskání lososa, když dopadne na kameny na břehu řeky. A pak i táhlé, spokojené trhání a žvýkání, jak medvěd rybu požírá. A já poslouchám, jak poslouchá.

Od kořenů jednoho stromu k druhému přeběhne veverka s oranžovou náprsenkou. Je rychlá, ale já jsem rychlejší.

TULÁK

„Smím ji ulovit, Otče?“ Přikrčím se do pozoru, připravený vystartovat.

„Dokážeš to?“

Okamžitě vyskočím. Veverka je v mžiku na zadní straně kmene a já se rozplácnu o přední stranu. Svezu se po kmeni dolů a veverka zatím šplhá výš a výš, skáče z větve na větev jako pták. Vytrěpu si kousky kůry z kožichu.

Otec se mi nesměje. Ale trošku vrtí ocasem.

Zase se posadím a pozoruji svého otce, jak pozoruje hory. Vítr fouká. Ptáci promlouvají mezi sebou.

„Támhle, Otče! Přímo tam!“

Lasičkovité stvoření s krátkýma nožkama právě pod námi kříží říční proud. Je černé jako noc, od zátylku k ocásku se mu táhne široký bílý pruh a úzký bílý pruh má na nose. To stvoření je huňaté. Bude moc chutné.

„Zvládl bych ho ulovit. Vím, že bych to zvládl.“

Jsem připraven vystartovat. Dva skoky a je můj. Otec mě plácne packou po rameni a přimáčkne mě k zemi.

„Co ti tvá matka říkala o jedení bílých věcí?“

„Bílé bobule,“ odpovím a snažím se vykroutit z jeho sevření. „Bílé houby. Nikdy se jich nedotýkej, ani si nelízneš.“

Trhnu sebou a zavrtím se, ale on mě nenechá se zvednout. Pozoruje, jak s ním zápasím. On se ani nezadýchá. Funím a bafám a tahám a napínám svaly a konečně se odvalím a odhalím před ním svůj krk.

Nechá mě jít.

Vyskočím na nohy a čumákem ukážu ke své kořisti. „Tamto není bobule. Není to houba. Chodí to!“

„Ano, chodí. Za bílého dne. Vystavuje na odiv svůj bílý pruh – beze strachu. Co ti to zvíře napovídá?“

Svším čumák a ocas.

„Jed?“

„Něco horšího než jed.“

Plácnu sebou zpátky do prachu a položím si bradu na packy.

„Ale zvládl bych ho chytit. Chytil bych ho úplně sám.“

„Ani – si – nelízneš.“

Vzhlednu k Otci. Neposmívá se mi, jen maličko vrtí ocasem. Přejdou ke stopám toho lasičkovitého stvoření a zkoumám jeho pětiprstý tvar. Neoběd se pomalu kolébá pryč do lesa, skoro jako by mě provokoval. Mám na krajíčku, ale pak se upamatuji a zpříma se posadím. Kdo potřebuje jídlo? Já teda ne.

Sedím Otci po boku. Dál pozorujeme. Stíny se protáhnou, ale on pořád pozoruje. Ostatní vlčata si celý den hrála, ale Otec stále pozoruje. Už dávno nevrším ocasem, jen tu s ním jsem, stále na hlídce.

Na kraji vodopádu zachytí moje ucho nějaký šelest. Prvně vykoukne černý nos a za ním se vynoří

lasička s tou nejdivočejší srstí na světě. Má dlouhé tuhé chlupy rozevláté do všech stran. Je ještě pomalejší než ta předchozí. Zvládl bych ji chytit. Pohlédnu na Otce. Nekrčí se, aby ji mohl pronásledovat.

Dívá se na mě.

„Chutná to dobře?“ zeptám se.

„Nejspíš ano.“

Stvoření dojde k borovici a začne okusovat kůru. Jeho tuhé husté chlupy jsou na koncích stříbrošedé a u těla černé.

„Je to jedovaté?“

„Ne.“ Sotva znatelně zavrtí ocasem.

Maličko zakňučím pro případ, že nás to ještě neucítilo, jak ho tak zblízka pozorujeme. Otočí se, ale na ústup se nedá. Ani jezevci a rosomáci nejsou moc velcí, Matka nás však před nimi varovala.

„Loví nás to?“

„Dospělé vlky neloví nikdo kromě lidí.“

„Je tak malý. Jak to, že nemá strach?“

„Urzoni se nikoho nebojí a s nikým nezápasí.“

„Ale já bych ho dostal jediným skokem. Je hrozně pomalý.“

„Každý, kdo se zaplete s urzonem, se mu pak navěky klaní.“

Já bych se tomuhle v žádném případě neklaněl. Přihlížím, jak pomalu a neobratně šplhá na borovicový kmen. Není na něm nic mrštného, silného ani mazaného. Donutím Rafana, aby to na něj zkusil. Tak se to dozvím, a přitom se nebudu muset klanět já.

Vítr utichne a slunce klesne ještě níž. Dorazili krkavci. Obkrouží Otce a pak zamíří k prérii. Obloukem se vrátí a Otec na ně štěkne, jako by uměli mluvit. Znovu kolem něj prolétnou, tak nízko, až mu dlouhé konce jejich černých křídel zčechrají srst na plecích. Opět se vznesou, zpět k prérii.

ROSANNE PARRYOVÁ

„Tam!“ prohlásí Otec a čenichem ukáže na otevřenou krajinu pod námi, kde se préríjní trávy setkávají se stromy a kapradím horské krajiny. Dívám se, ale nic nevidím. Otec zavolá na Matku a Melodii. Pozvednu hlavu, zavětrím a zcela nepatrně to ucítím – laň

TULÁK

a její mládě. Matka a Melodie příběhnou a připojí se k Otcí po jeho boku.

Celé to sleduji. Rychlý, tichý nástup, útočnou linii, směr větru, to, jak můj otec vepředu zatáčí tak, aby zvířata nahnal zpátky

přímo k čelistem Matky a Melodie. Ve svých představách tam jsem s nimi a honím, obíhám, skáču. Nakrmím svou smečku. Zvládnou to. Líp než oni všichni dohromady.

Pozoruji Otce při lovu každý den. Dokonce i poté, co vyrostu z malého vlčete v jednorožka. Učím se. Ukládám si všechno do paměti. Běhám. Běhám už proto, abych cítil vítr v kožichu a dusání nohou po sladké trávě a měkkém jehličí našeho území. Ouško někdy běhá za mnou a já si na něm občas cvičím techniku lovu. Pracujeme na mém plížení, honění, skákání. Je dokonalým vlkem následovníkem, mnohem lepším, než jakým bych kdy mohl být já. Ze mě bude vlk vůdce, cítím to.

